

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1986 r.

w sprawie urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych oraz opłat za wodę i wprowadzanie ścieków.

Na podstawie art. 107 ust. 3 pkt 1--3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6 i z 1983 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązek właściciela urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych miast oraz urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi, w zakresie utrzymania i eksploatacji tych urządzeń, dotyczy:

- 1) urządzenia wodociągowego do zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie,
- 2) studni publicznych,
- 3) urządzenia kanalizacyjnego — do pierwszej studzienki na przykanaliku lub do miejsca przeznaczonego na jej wybudowanie.

§ 2. Utrzymywanie i eksploatacja urządzeń, o których mowa w § 1, polega na:

- 1) dostarczaniu wody i odprowadzaniu ścieków,
- 2) zainstalowaniu wodomierza i jego utrzymaniu,
- 3) likwidacji zbędnego podłączenia wodociągowego i kanalizacyjnego,

4) określaniu godzin poboru wody w przypadku jej niedoboru,

5) wstrzymaniu lub ograniczeniu dopływu wody po uprzednim podaniu czasu ich trwania w razie:

- a) braku wody na ujęciu,
- b) zanieczyszczenia wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia,
- c) potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarowych,
- d) konieczności przeprowadzenia niezbędnych napraw urządzeń wodociągowych,
- e) uszkodzenia instalacji odbiorczej grożącego niebezpieczeństwem.

§ 3. Studnie publiczne wykonywane na terenie miast powinny być lokalizowane na obszarach zabudowy mieszkaniowej, z tym że co najmniej jedna studnia powinna przypadać na 3.000 stałych mieszkańców, a jej wydajność nie może być mniejsza niż 7,5 l/dobę na jednego mieszkańca.

§ 4. Właściciel nieruchomości, do której doprowadzono na koszt Państwa urządzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i założono punkt poboru wody lub

do której doprowadzono zbiorcze urządzenie kanalizacyjne wsi, jest zobowiązany do zwrotu części kosztów tych urządzeń.

§ 5. 1. Należność za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi z tytułu zwrotu części kosztów wykonania tych urządzeń, zwaną dalej „należnością”, ustala się jako równowartość pieniężną żyta, według ilości podanej w tabeli:

Wyszczególnienie	Ilość żyta (kg)
Budowa:	
urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę	3.000
zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych	4.500
Odbudowa urządzeń, które osiągnęły normatywny czas technicznej eksploatacji:	
urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę	1.500
zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych	2.250

2. Należność oblicza się, stosując urzędową cenę żyta kontraktowanego, obowiązującą w uśrednionych jednostkach skupu w dniu 1 stycznia roku, w którym oddano urządzenia do eksploatacji lub podłączono nieruchomości do urządzeń oddanych do eksploatacji, z wyłączeniem premii okresowych.

§ 6. 1. Właścicielowi nieruchomości, którego wyłącznym źródłem utrzymania jest praca w gospodarstwie rolnym i który nie płaci podatku rolnego od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej, należność obniża się:

- 1) jeżeli powierzchnia gospodarstwa nie przekracza 2 ha przeliczeniowych ustalonych dla celów podatku rolnego — o 30%,
- 2) jeżeli powierzchnia gospodarstwa nie przekracza 5 ha przeliczeniowych ustalonych dla celów podatku rolnego — o 15%.

2. Właścicielowi nieruchomości, którego wyłącznym źródłem utrzymania jest emerytura lub renta albo świadczenia alimentacyjne, należność obniża się o 90%.

3. Należność zakładu będącego jednostką gospodarki społecznej, z zastrzeżeniem przepisu ust. 4, stanowi ustalona proporcjonalnie do ilości pobieranej wody i odprowadzanych ścieków część kosztów budowy i odbudowy urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi.

4. Należność zakładu będącego społecznością jednostką organizacyjną gospodarki rolnej stanowi 20% należności, o której mowa w ust. 3.

5. Właścicielowi, który na własny koszt podłączył nieruchomość do urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi po ich oddaniu do eksploatacji, należność obniża się o 50%, z tym że właścicielowi temu nie przysługuje ulga, o której mowa w ust. 1.

6. W przypadku współwłasności nieruchomości, ulgi, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być stosowane, jeśli warunki w nich określone spełniają wszyscy współwłaściciele.

§ 7. Należność zmniejsza się o wartość odszkodowania przysługującego właścicielowi nieruchomości za

szkody poniesione w związku z wykonaniem urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi, stanowiących własność Państwa.

§ 8. Wymiaru należności dokonuje terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw rolnictwa stopnia podstawowego w terminie 2 miesięcy od dnia oddania urządzeń do eksploatacji, a w przypadku określonym w § 6 ust. 5 — od dnia podłączenia nieruchomości do urządzeń oddanych do eksploatacji.

§ 9. 1. Należność podlega spłacie w okresie 10 lat w równych częściach rocznych. Część roczna jest spłacana w ratach i terminach płatności niektórych podatków i należności pieniężnych pobieranych w formie łącznego zobowiązania pieniężnego.

2. Jeżeli urządzenie zostało oddane do eksploatacji w pierwszym półroczu, połowa pierwszej rocznej części należności przypada do zapłaty w drugim półroczu, jeżeli zaś oddanie do eksploatacji nastąpiło w drugim półroczu, płatność pierwszej rocznej części należności przypada do zapłaty w następnym roku.

3. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw rolnictwa stopnia podstawowego może zmniejszyć należność do 50% lub przedłużyć okres jej spłaty do 15 lat, jeżeli właściciel nieruchomości ma trudności płatnicze spowodowane inwestycjami rozwojowymi, klęskami losowymi i chorobami.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą jednostek, o których mowa w § 6 ust. 3 i 4.

§ 10. 1. W razie jednorazowej przedterminowej zapłaty co najmniej połowy należności, pozostałą kwotę należności obniża się o 10%, a w razie zapłaty całej należności w roku, w którym przypada termin płatności jej pierwszej rocznej części, wysokość należności obniża się o 20%.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zaliczenia odszkodowania na poczet należności.

§ 11. 1. Oplatę za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę miast i za ścieki wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych miast ustala terenowy organ administracji państwowej będący organem założycielskim przedsiębiorstwa eksploatującego te urządzenia.

2. Podstawę do ustalania opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią:

- 1) dla gospodarstw domowych — planowane roczne koszty utrzymania i eksploatacji urządzeń zaopatrzenia w wodę miast i urządzeń kanalizacyjnych miast na obszarze województwa; koszty te ustala terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw gospodarki komunalnej stopnia wojewódzkiego na podstawie informacji przedsiębiorstwa o kosztach utrzymania i eksploatacji tych urządzeń, pomniejszonych o kwotę odpisów amortyzacyjnych i powiększonych o narzut zysku w wysokości 10%,
- 2) dla innych niż gospodarstwa domowe odbiorców — planowane roczne koszty utrzymania i eksploatacji urządzeń zaopatrzenia w wodę miast i urządzeń kanalizacyjnych miast, ponoszone przez przedsiębiorstwo (bez pomniejszenia o kwotę odpisów amortyzacyjnych), powiększone o narzut zysku w wysokości 10%.

3. Wysokość opłaty ustala się, dzieląc podstawę przez planowaną ilość pobieranej wody i wprowadzanych ścieków w danym okresie.

4. Terenowy organ administracji państwowej będący organem założycielskim przedsiębiorstwa może ustalić opłatę niższą, niż wynikałaby z zastosowania zasady określonej w ust. 2 pkt 1 i ust. 3, jeśli nie spowoduje to dotowania działalności przedsiębiorstwa w tym zakresie.

5. Opłatę obliczoną od podstawy, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zwiększa się o opłatę dodatkową wynoszącą 10 zł od 1 m³ wody i 10 zł od 1 m³ ścieków. Opłaty tej nie pobiera się od jednostek gospodarki komunalnej, indywidualnych i uspołecznionych gospodarstw rolnych oraz od jednostek zaliczonych przez Główny Urząd Statystyczny do sfery poza produkcją materialną i od zakładowej gospodarki mieszkaniowej jednostek sfery produkcji materialnej. Opłata dodatkowa jest przeznaczona na finansowanie budowy, rozbudowy i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych w miastach.

6. Opłatę za wodę pobieraną z urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i za wprowadzanie ścieków do zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi ustalają terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego w wysokości średnich kosztów dostarczenia 1 m³ wody i odprowadzania 1 m³ ścieków za pomocą tych urządzeń na obszarze województwa.

§ 12. 1. Ilość pobieranej wody ustala właściciel urządzeń, o którym mowa w § 1, na podstawie wskazań wodomierzy, a w razie ich braku — według wytycznych, ustalonych przez Ministra Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej.

2. Opłatę za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę miast i za ścieki wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych miast pobiera zakład eksploatujący te urządzenia.

3. Opłatę za wodę pobieraną z urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i za ścieki wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych wsi pobiera:

- 1) terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw rolnictwa stopnia podstawowego — od osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej,
- 2) zakład eksploatujący urządzenia — od pozostałych osób prawnych.

4. Ilość ścieków wprowadzanych do stanowiących własność Państwa urządzeń kanalizacyjnych miast i wsi ustala się na podstawie ilości pobranej wody z własnych ujęć i z urządzeń zaopatrzenia w wodę stanowiących własność Państwa.

5. Tryb określenia ilości pobieranej wody i wprowadzanych ścieków przez jednostki Sił Zbrojnych ustali Minister Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej.

§ 13. Decyzję o przyznaniu odszkodowania za szkody wyrządzone w związku z wykonaniem, utrzymaniem i eksploatacją urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych stanowiących własność Państwa wydaje terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw gospodarki komunalnej lub rolnictwa stopnia podstawowego.

§ 14. 1. Należność za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi oddane do użytku w 1986 r. ustala się na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach, z tym że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustala się stosując zasady ustalania tego przychodu obowiązujące w dniu 31 grudnia 1984 r.

2. Wymiaru należności, o których mowa w ust. 1, terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw rolnictwa stopnia podstawowego dokonuje w terminie do dnia 30 czerwca 1987 r.

§ 15. Utrzymuje się bez zmian opłatę za wodę pobraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę miast na potrzeby gospodarstw domowych i za ścieki wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych miast przez te gospodarstwa w wypadkach, w których wysokość tych opłat, obliczona w sposób określony w § 11 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, okaże się niższa aniżeli obowiązująca w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1977 r. w sprawie urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych oraz opłat za wodę i wprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 7, poz. 29 i z 1982 r. Nr 43, poz. 279 oraz z 1985 r. Nr 2, poz. 8).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r., z wyjątkiem § 14, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner